

опасно да се ходи. При все това нѣкои юнаци се одързостявали да ходятъ и да донасятъ отъ нея.

Понеже съ земята е свързано понятието за *тоя свѣтъ*, то нека отбележимъ и това, че той не билъ вѣченъ и единъ день трѣбвало да свърши. Споредъ едни, това щѣло да стане, когато всички хора станяли лоши; споредъ други — когато се наплодятъ толкова хора, че земята да не може да ги изхранва. По кой начинъ ще бжде това, повѣрията се тоже различаватъ: ту хората, като нѣма какво да ядатъ, ще се изпобиятъ и изпоядатъ помежду си, ту водата щѣла да престане, ту огънь щѣлъ да падне отъ небето да я унищожи. Найсетне това щѣло да стане при второ пришествие. Едно било несъмнено обаче, че тъй или иначе, но свѣтътъ единъ день щѣлъ да престане да сѣществува въ лицето на човѣка.

Земята и водата изобщо въ въображението народно минаватъ за живи сѣщества и като такиви и у тѣхъ безъ кавга не минавало и то пакъ въ свързка съ хорскитѣ прегрѣшения. Следъ като ходили да се оплакватъ единъ отъ други предъ Господа и св. Богородица, найсетне св. Илия ги помирилъ, като имъ показалъ какъ грѣшниците изкупуватъ прегрѣшенията си въ пѣкъла.

Който се удави въ вода, понеже това било дяволски работа, не го опяватъ и не го заравятъ въ общитѣ гробища, но нейде наблизо до мѣстопроизшествието.